tud mäe-reikast kõrwade tahha, ja jalgade alla sojad teiliskiwwid, ja laskis temma labbajalla allused harjaga nühkida. Wähhä hawalt ilmusid selle moisnikko jures tõest märkid, et ta weel hinges olli. Nüüd piddas tokter pallawad leiba temma ninna al, ja wallas monne lussikatäit jodawat wina temma suhho. Se peäle hakkas se minnestand rüpama ja teggi ommad silmad lahti, mis tokter olli lasknud jodawa winaga kasta, nenda kui ka silmataggused. Nüüd juttustas se moisnik keik sedda rido, nende kahhe mehhe wahhel, mis ta keik selgeste olli kuulnud minnestusses olles, ehk ta kül isse ei keelt egga muid liikmid ei sanud ligutada. Tokter aitis tedda nüüd ka jälle terwisse jure, nenda et ta pärrast sedda weel kümme aastad ellas.

Nendasammoti tulli ükskord Inglismaal üks kaupmees, kaks päwa, pärrast omma

omma emmanda surma, koio: ja se surnud olli jo tee peäl, mahha matmisseks. Se kaupmees, tahtis meelt ärra heita, ni wägga armastas ta omma abbikasa. Sepärrast ei annud ta ka wähhemalt järrele, nemmad piddid selle surnoga jälle teepeält taggasi pöörma. Et ta nüüd öiete tõeste teäda saaks, kas temma emmand surnud olleks; siis laskis ta temma ihho monnes kohtas terrawa noaga täkkida, ja panni kupposarwed peäle. Ta olli jo 25 kuppo-sarwe pannud, ilma et sest abbi olleks nähha olnud: agga kui temma sedda kuet kupposarwe kolmatkümmend peäle panni, siis ärkas se emmand äkkitselt ülles ja kissendas: oh Jummal, miks teie mind nenda pinate! Ta tousis nüüd jälle ellama ja sai terwerks.— Ja nisuggusi luggusid woiks mondagi weel juttustada, mis moistlikkud toktrid kohtopolest on lasknud kulutada, mu-rahwale mainitsusseks, et mees ei saaks omma naese,

 egga

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1793, lk. 21